

Ο καλός Σαμαρείτης με τη δική μας σύγχρονη ματιά.

Πρόλογος

Σήμερα στην κοινωνία μας υπάρχουν πολλοί άνθρωποι από διαφορετικές χώρες, θρησκείες, εθνικότητες.

Ορισμένοι συμπολίτες μας ακολουθώντας στερεότυπα γι' αυτούς τους ανθρώπους, τους μειώνουν και τους ταπεινώνουν με τον χειρότερο τρόπο. Για παράδειγμα δεν υπολογίζουν την προσωπικότητά τους και το πιο σημαντικό, τους στερούν το δικαίωμα να ζουν σ' έναν κόσμο που να μην χρειάζεται να τους κρίνουν, να τους περιφρονούν και να τους απομονώνουν από την υπόλοιπη κοινωνία. Όπως όλοι μας καταλαβαίνουμε ότι όλες αυτές οι συμπεριφορές προέρχονται από το μίσος και την κακία, αλλά και την αδιαφορία που έχουν ορισμένοι συμπολίτες μας για το πρόβλημα και την δυστυχία του άλλου.

Σε αντίθεση με αυτούς τους ανθρώπους υπάρχουν και κάποιοι άλλοι που προσπαθούν να εντάξουν και να στηρίξουν αυτούς τους ανθρώπους με το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο.

Εννοούμε ότι, τους κάνουν παρέα χωρίς να τους ενδιαφέρει το χρώμα ή η καταγωγή τους, προσπαθούν να τους στηρίξουν και να τους δώσουν περισσότερη αυτοπεποίθηση, τους βοηθούν όταν πέσουν θύμα ρατσισμού και προσπαθούν να εξηγήσουν και στον θήτη ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι και έχουν τα ίδια δικαιώματα και υποχρεώσεις.

Θέμα της ιστορίας

Η ιστορία μας διαδραματίζεται στο χώρο ενός σχολείου και θίγει έντονα το πρόβλημα του ρατσισμού έναντι των αλλοδαπών μαθητών ενώ παράλληλα προβάλλει την αλληλεγγύη ανάμεσα σε παιδιά διαφορετικής εθνικότητας, θρησκείας και χρώματος.

- Η Ραχέλ είναι ένα παιδί μουσουλμανικής καταγωγής, ζει στην Ελλάδα τα τελευταία δέκα χρόνια και είναι μαθήτρια της Α΄ Γυμνασίου. Η Ελλάδα της αρέσει, την θεωρεί σαν δεύτερη πατρίδα της και δεν χάνει ευκαιρία να διαβάξει για την ιστορία και τον πολιτισμό της.

Ένα ηλιόλουστο πρωινό η Ραχέλ ξεκίνησε, όπως κάθε φορά, χαρούμενη αλλά και ταυτόχρονα φοβισμένη και προβληματισμένη, το δρόμο για το σχολείο. Μέχρι να φτάσει στο σχολείο της ήταν όλα καλά. Με το που πάτησε όμως το κατώφλι του σχολείου όλα άλλαξαν μέσα της. Άρχισε να θυμάται όλες τις περιφρονητικές και χωρίς σεβασμό συμπεριφορές των συμμαθητών της.

Ο καλός Σαμαρείτης με τη δική μας σύγχρονη ματιά.

Όπως: στο μάθημα της γυμναστικής ποτέ δεν της έδιναν πάσα στο βόλει ή την έσπρωχναν πάντα για να γελούν μαζί της.

Στην τάξη της έπαιρναν τα βιβλία μέσα από την τσάντα της και τα πετούσαν ο ένας στον άλλον κοροϊδεύοντάς την.

Αυτό όμως που φοβόταν περισσότερο ήταν όταν κάποιοι καθηγητές έγραφαν στον πίνακα, οι συμμαθητές της πετούσαν χαρτάκια και όταν η καθηγήτρια ρωτούσε ποιος το έκανε όλοι έδειχναν την Ραχέλ παίρνοντας ωριαία αποβολή χωρίς να φταίει σε τίποτα.

Παρόλο που αυτές οι σκέψεις είχαν χαραχτεί βαθιά στο μυαλό της, τις προσπέρασε, με την ελπίδα ότι αυτή τη φορά η ημέρα της θα κυλήσει ήρεμα. Έτσι λοιπόν έτρεξε να βρει την φίλη και συμπατριώτισσά της Αζίζα. Η ημέρα κύλησε ήρεμα για εκείνη, περιέργα βέβαια, διότι δεν περνούσε ημέρα που να μην της δείχνουν ότι δεν είναι ευπρόσδεκτη εκεί.

Την τελευταία ώρα είχε εικαστικά. Μετά από ένα ευχάριστο μάθημα άρχισε να βαδίζει μόνη της χαρούμενη προς την εξώπορτα του σχολείου χωρίς την παρέα της φίλης της Αζίζα μια και είχε σχολάσει νωρίτερα.

Για κακή της τύχη όμως βρίσκονταν εκεί η γνωστή παρέα των πέντε συμμαθητών της που της έκαναν τον βίο αβίωτο μια και ασκούσαν βία σε κάθε συμμαθητή τους που ήταν διαφορετικός από αυτούς. Εκείνη έσφιξε την γροθιά της και τους προσπέρασε. Εκείνοι όμως δυστυχώς την ακολούθησαν. Πίσω από την πλάτη της την χλεύαζαν, την έφτυναν και της μιλούσαν υβριστικά.

Εκείνη με βουρκωμένα μάτια γυρνάει και τους λέει: «Μα τι θέλετε πια από εμένα, αφού δεν σας ενοχλώ, γιατί τόσο μίσος μαζί μου;» Τον λόγο πήρε ο Έλληνας αρχηγός Γιώργος: «Έτσι διότι δεν θέλουμε βρωμιάρηδες σαν εσένα στην χώρα μας. Και τώρα παιδιά δώστε της ένα μάθημα». Άρχισαν να την χτυπούν και να την φτύνουν. Μετά της πήραν την τσάντα και άδειασαν όλα τα βιβλία της κάτω γελώντας και κοροϊδεύοντάς την.

Αρκετά παιδιά άκουσαν την φασαρία και από περιέργεια μόνο πήγαν να δουν τι γίνεται, χωρίς όμως να πάρουν θέση. Στην ομάδα των παιδιών που παρακολουθούσαν άπραγοι ήταν και οι συμμαθητές της από το τμήμα της που όμως δεν την βοήθησαν παρά μόνο απομακρύνθηκαν γελώντας και σχολιάζοντας κακόβουλα.

Την φασαρία την άκουσαν και κάποιοι μαθητές από την Β΄ Γυμνασίου που τύχαινε να σχολούν την ίδια ώρα. Δεν γνώριζαν καλά την Ραχέλ αλλά δεν μπορούσαν να

Ο καλός Σαμαρείτης με τη δική μας σύγχρονη ματιά.

βλέπουν να διαδραματίζεται μπροστά τους μια τόσο βίαιη και απάνθρωπη συμπεριφορά και να μένουν αδιάφοροι. Χωρίς καν να σκεφτούν πως η Ραχέλ δεν ήταν ελληνίδα ή χριστιανή ή μαθήτρια από το τμήμα τους, τέσσερις από αυτούς έτρεξαν στο γραφείο των καθηγητών φωνάζοντας την καθηγήτρια της Ιστορίας που είχε καταλάβει από νωρίς το παιχνίδι με τα χαρτάκια στον πίνακα που έπαιζαν εις βάρος της Ραχέλ οι συμμαθητές της και την συμπαθούσε ιδιαίτερα.

Οι υπόλοιποι δύο μαθητές της δευτέρας προσπαθούσαν να βοηθήσουν την Ραχέλ, απομακρύνοντάς την από τους μαθητές που την χτυπούσαν και μαζεύοντας τα βιβλία της από κάτω.

Ωστόσο έφτασε και η καθηγήτρια με τους μαθητές που την φώναζαν για βοήθεια. Συγκέντρωσε όλους τους μαθητές και αφού επαίνεσε αυτούς που έμπρακτα έδειξαν την ανθρωπιά τους αλλά και τον σεβασμό τους στη ζωή και στα δικαιώματα της συμμαθήτριάς τους χωρίς να σκεφτούν τη διαφορά της θρησκείας, του χρώματος ή της εθνικότητας, έδωσε ένα πολύ σοφό μάθημα στην ανάγωση και απάνθρωπη συμπεριφορά της παρέας του Γιώργου, που δεν κατανοούσαν την διαφορετικότητα και ότι συνάνθρωπός μας δεν είναι μόνο οι συγγενείς μας ή οι άνθρωποι που είναι ίδιοι με εμάς, αλλά ο κάθε άνθρωπος που ζει και κατοικεί στον ίδιο πλανήτη με εμάς. Η αγάπη του ανθρώπου προς τον συνάνθρωπο του πρέπει να είναι αληθινή, ανιδιοτελής, αυθόρμητη και προπάντων έμπρακτη. Ο κάθε άνθρωπος πρέπει να αποβάλλει από το μυαλό του όλες τις προκαταλήψεις και τις αμφιβολίες με τις οποίες έχει μεγαλώσει και να δείχνει αγάπη στον συνάνθρωπό του χωρίς να περιμένει ανταλλάγματα. Να μπαίνει στη θέση του άλλου και να συμπεριφέρεται με τον τρόπο που θα ήθελε αυτός να του συμπεριφέρονται οι άλλοι. Τους εξήγησε ότι όλοι είμαστε ίσοι ανεξαρτήτου χρώματος, φυλής, θρησκείας, σωματότυπου, κοινωνικής ή οικονομικής κατάστασης. Τους τόνισε επίσης ότι κανένας δεν γίνεται πιο δυνατός αν χτυπήσει ή βρίσει κάποιον που θεωρεί ότι είναι αδύνατος επειδή απλά δεν του αρέσει η βία. Δυνατός είναι αυτός που θα κάνει κάτι σωστό και θα δώσει έτσι στον άλλον ένα μάθημα ώστε να καταλάβει το λάθος του και γιατί όχι να κάνει τον κόσμο καλύτερο. Πήραν το λόγο και οι υπόλοιποι μαθητές τονίζοντας πως όλοι είμαστε διαφορετικοί αλλά όλοι είμαστε και ίσοι γιατί απλούστατα όλοι είμαστε άνθρωποι.

Μετά από όλα αυτά η παρέα του Γιώργου αισθάνθηκε πολύ άσχημα και ζήτησε συγγνώμη από την Ραχέλ, συζήτησαν όλοι μαζί πόσο λάθος απόψεις είχαν σχηματίσει, επηρεασμένοι από τον περίγυρό τους, για τους ξένους που φτάνουν στη χώρα μας και υποσχέθηκαν πως ποτέ πια δεν θα ασκήσουν βία σε αυτήν αλλά και σε κανέναν άλλον συμμαθητή τους και όλοι μαζί σαν μια παρέα αποχώρησαν από το σχολείο με μια ζεστή καρδιά γεμάτη αγάπη και συμπόνια για τον διπλανό τους.

Ο καλός Σαμαρείτης με τη δική μας σύγχρονη ματιά.

Από τότε κανείς δεν ξαναενόχλησε την Ραχέλ, εκείνη έγινε πιο δυνατή και γενναία και απέκτησε δίπλα της φίλους που την αγαπούσαν πραγματικά και ήταν έτοιμοι να την βοηθήσουν σε κάθε δυσκολία.

Επίσης έγινε καλή φίλη και με τους μαθητές που της άσκησαν βία και όλοι ήταν ευτυχισμένοι.

Συμπέρασμα

Δυνατός άνθρωπος δεν είναι αυτός που θα βρίσει, θα φωνάξει ή θα ασκήσει βία σε ανθρώπους που βρίσκονται σε δυσκολότερη από αυτόν θέση ή που είναι διαφορετικοί από αυτόν.

Δυνατός είναι αυτός που με τις πράξεις του θα φωτίσει τις καρδιές των άλλων ανθρώπων και θα τους βοηθήσει να κατανοήσουν τα λάθη τους και να αλλάξουν από εδώ και πέρα τη ζωή τους.

Οι ήρωες της ιστορίας μας ήταν αυτοί που βοήθησαν τη συμμαθήτριά τους χωρίς να κοιτάζουν ποιόν είχαν απέναντί τους, και δίδαξαν στους άλλους την αξία της ανθρωπιάς και της αγάπης πέρα από χρώμα, φυλή, θρησκεία, γλώσσα.

Ήρωες όμως ήταν και αυτοί που κάθισαν και σκέφτηκαν τις λάθος αντιλήψεις τους για το ποιος είναι συνάνθρωπός μας και μπορούν έτσι, στο εξής, να αγκαλιάζουν και να δέχονται κάθε άνθρωπο, όσο διαφορετικός και αν είναι από αυτούς, χωρίς να τον θεωρούν απειλή για την «εξιδικευμένη» κοινωνία που ζουν.